

ОСОБЕНО МНЕНИЕ
На съдията Живан Белчев по к.д. № 3/2004 г.

Не споделям решаващия извод и съпътстващите го мотиви в тълкувателната част, относно отпадането на конституционната забрана за придобиване на вещно право на собственост върху земеделска земя от чужди граждани и чужди юридически лица.

Считам, че отпадането на забраната за закупуване на земя от чужденци и чуждестранни юридически лица /чл.22, ал.1 от Конституцията/, предмет на т.2 от искането, попада в хипотезите на чл.158, т.3 от Конституцията, поради което отмяната на тази разпоредба може да се извърши само от Великото народно събрание, а не от Народното събрание.

Наивно и твърде опасно е мисленето, че в конкретния случай става дума само за действия, свързани с придобиване правото на собственост, които имат гражданско-правна същност, т.е., че вещно-правния характер на проблема за придобиване на земя от чужди граждани и чуждестранни юридически лица няма отношение към формата на държавно устройство.

Трябва да се отбележи, че в случая се касае за най-голямото богатство на държавата, а именно за благословената, свещена българска земя, завещана ни от предците преди повече от 13 века.

Не напразно, конституционният законодател я определя като “основно национално богатство” и я поставя в глава първа на Конституцията “Основни начала” – чл.21, ал.1. Това богатство е със стратегическо значение за българската държава.

Разпоредбата на чл.22, ал.1 от Конституцията до голяма степен е в защита на това богатство. Макар и не пряко тази разпоредба е свързана и със защитата на териториалната цялост на Република

България, която характеризира формата на нейното държавно устройство, а именно – унитарния характер на държавата – чл.2, ал.1от Конституцията.

Включването на земеделската земя в гражданския оборот ще бъде предпоставка за накърняване териториалната цялост на държавата като един от белезите на формата на държавно устройство.

Под формата на гражданско-правни сделки ще бъдат разпродадени големи части от нашата обработваема земеделска земя, която е най-плодородната в цяла Европа. Поради спецификата на земеделското производство, купувачите на земеделска земя ще бъдат изключително и само от съседните ни държави. Купувачите от централна и западна Европа имат апетити към друг вид земя, а именно, земя в т.нар.индустриални и туристически зони.

Държавна политика ще стане на икономически по-силните и по числеността на населението по-големи наши съседи, настоящи и бъдещи членове на ЕС, да изпращат в нашата страна богати купувачи, които да закупуват големи площи земеделска земя.

Постепенно и методично българският етнос ще бъде изтласкван от закупените и прилежащите към тях земи, а настанилите се там етноси, в недалечно бъдеще, ще поискат обособяването на автономни териториални образования.

Никакви гратисни периоди, дирижирани от ЕС и никакви последващи законови ограничения на свободния режим за закупуване на земя от граждани и юридически лица от други страни – членки на ЕС няма да спрат ерозията на единната българска държава.

Едва ли България ще получи помощ и от ЕС, защото тогава “други” европейски принципи ще бъдат в защита на големите

собственици на земеделски земи, респ. в защита на новопоявилите се етноси, за чиито права Европа е твърде чувствително.

Трябва да се спрат внушенията към обеднелите българи, колко богати ще станат ако продават своите земеделски земи и се прояви мъжество при отстояването на държавните интереси, като се внуши на ЕС, че отпадането на забраната за закупуване на земеделска земя от граждани и юридически лица от ЕС поставя в опасност териториалната цялост на държавата. /Пример за отстояване на своите интереси са държави като Дания и Швеция, които все още не са въвели еврото и Норвегия, която отказва да влезе в ЕС/.

Нашата държава се намира в центъра на Балканския полуостров и изведнъж тя би се поставила в положение на кръгова отбрана. Затова не трябва да се създава огнище на напрежение между нея и съседните ѝ държави.

Не може прокламирания от ЕС принцип за свободно движение на стоки, лица, услуги и капитали да бъде по-висш принцип от принципа за националния суверенитет.

Отпадането на конституционната забрана за придобиване право на собственост върху земя от граждани и юридически лица от ЕС ще доведе най-напред и до две много тежки негативни явления в живота на държавата – спекулата и корупцията.

Големите/богати/ инвеститори от централна и западна Европа, които имат други интереси ще искат промяна на предназначението на обработваемата земеделска земя. Те ще търсят земя в индустриалните зони на населените места, или край туристическите обекти. А когато се предлагат много пари предназначението на земеделска земя лесно може да се промени.

Освен това, купувачите на земеделска земя / новопоявилите се чифликчии/ като бъдещи производители на земеделска продукция

ще бъдат перманентно в конфликт с нашата агрономическа мисъл и традициите в нашето земеделие. Изведнъж държавата сама ще се постави в положение да бъде изхранвана от чужденци.

А какво бъдеще има тази държава, която няма собствена земя и не може да изхрани собствения си народ.

Следвайки логиката на разсъжденията, считам, че отмяната на чл.22, ал.1 от Конституцията, не е в интерес на българската държава, защото се поставя в опасност нейната териториална цялост, а тя както се посочи и по-горе е елемент от формата на държавно устройство, затова отмяната на тази разпоредба не трябва да се допуска не само от Народното събрание, но и от Великото народно събрание.

Живан Белчев